

Arrest

nr. 162 193 van 16 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. KAÏRET loco advocaat F. GELEYN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Majerteen subclan van de Darod clan te behoren. U stelde te zijn geboren in Bardhere (Gedo provincie in Zuid-Somalië) omdat uw vader daar tijdelijk werkte als politieman. Toen u ongeveer drie jaar oud was, verhuisde u naar Galgale in de provincie Bosaso van Puntland, de plaats van herkomst van uw vader. U groeide er op, huwde er en werkte er. U bleef in Galgale wonen tot aan uw vlucht uit het land in 2015. Uw moeder, echtgenote en dochter bleven achter in Galgale, Puntland.

U werkte als chauffeur van een landcruiser pick-up waarmee u groenten en fruit vervoerde tussen Galgale en de stad Bosaso in Puntland. In mei 2013 was u zo onderweg toen, ter hoogte van een

checkpoint in Afgurur, soldaten van de overheid van Puntland werden aangevallen door leden van de radicaal Islamitische groepering Al Shabaab. U werd nadien thuis opgepakt door regeringssoldaten van Puntland en beschuldigd als informant van Al Shabaab. U werd gedurende drie dagen vastgehouden in het politiebureau van de stad Bosaso. U zou immers de enige bestuurder zijn geweest die de dag van de aanval de weg van het checkpoint had genomen. U had echter niets met Al Shabaab en hun aanval te maken. Bij gebrek aan bewijs tegen u, werd u vrijgelaten.

Twee maanden later, werd u een tweede maal aangehouden door regeringssoldaten, dit keer samen met andere bestuurders langs diezelfde weg tussen Bosaso en Galgala. Jullie werden verkeerdelijk ervan beschuldigd leden van Al Shabaab te vervoeren. Jullie hadden hier niets mee te maken en werden bij gebrek aan bewijs vrijgelaten na twee dagen detentie in voornoemd politiebureau van Bosaso.

Op 10 december 2014, was u voor uw werk opnieuw onderweg tussen Bosaso en Galgale. U werd gevolgd door regeringssoldaten die u ten onrechte verdachten van het vervoeren van voedsel en medicijnen voor Al Shabaab. Er waren gevechten in de plaats Sugure waarbij veel slachtoffers vielen in de rangen van Al Shabaab. Nadien werd u thuis in Galgale opgepakt door Al Shabaab. Ze hadden gezien dat u als eerste met uw wagen in Galgale toekwam na voornoemde gevechten. Al Shabaab beschuldigde u er ten onrechte van een spion te zijn van de regering van Puntland. U werd vastgehouden in een woning in Galgale en zou drie dagen later onthoofd worden. In de ochtend ontsnapte u door het raam van uw detentieplaats, samen met een medegevangene, terwijl de enige bewaker aan het bidden was. Jullie vluchtten naar een ander dorp. Telefonisch vernam u dat u ook gezocht werd door de overheid wegens voornoemde verdenkingen, waarop u besloot het land te verlaten.

In januari 2015 vluchtte u per wagen via Hargeisa en de grensplaats Borama naar de Ethiopische hoofdstad Addis Abeba. Vervolgens reisde u per wagen naar Soedan en via de Sahara woestijn naar Libië. In mei 2015 kwam u illegaal per boot aan in Lampedusa, Italië. Op 27 mei 2015 kwam u toe in België en vroeg u er asiel aan.

U legde geen documenten neer ter staving van uw identiteit of uw asielrelaas.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u noch het vluchtelingenstatuut noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Er wordt geen geloof gehecht aan uw verklaringen als zou u het land hebben verlaten wegens persoonlijke problemen met de overheid van Puntland alsook met de radicaal Islamitische groepering Al Shabaab in uw streek van herkomst in Puntland omdat de geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt aangetast door tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in uw verklaringen.

Zo verklaarde u tijdens het gehoor door het CGVS dat u de eerste maal werd vastgehouden gedurende drie dagen en de tweede maal gedurende twee dagen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5 en 7), terwijl u eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat u respectievelijk drie dagen en een week werd vastgehouden (zie vragenlijst van het CGVS, ingevuld op de DVZ). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, stelde u dat uw eerste gehoor op de DVZ heel kort was en dat u toen zei een tweede maal gedurende een week te zijn vastgehouden omdat u uw vlucht en verplaatsing naar het dorp Karin meetelde (gehoorverslag CGVS, 8). Voornoemde verklaringen betreffende uw tweede detentie kunnen niet ernstig genomen worden daar u in de vragenlijst van het CGVS expliciet stelde na een week te zijn vrijgelaten wegens gebrek aan bewijzen. Er is dus helemaal geen sprake van een vlucht.

Ook betreffende uw derde detentie, op 10 december 2014 (een woensdag), spreekt u zichzelf tegen. Eerst zei u op het CGVS dat u de dag na uw aanhouding door Al-Shabaab zou worden terechtgesteld (gehoorverslag CGVS, p. 6) en stelde u expliciet dat u slechts één nacht werd vastgehouden door Al-Shabaab waarna u in de ochtend ontsnapte (gehoorverslag CGVS, p. 7). Nadat u op het CGVS werd geconfronteerd met uw verklaring in de vragenlijst van het CGVS, waar u had gesteld dat u bij de derde detentie drie dagen was vastgehouden en niet één nacht, wijzigt u echter uw verklaringen en stelt dat u op een vrijdag ontsnapte terwijl u drie dagen daarna, op maandag, zou worden terechtgesteld (gehoorverslag CGVS, p. 8). Deze wijziging in uw verklaringen kan de tegenstrijdigheid met uw verklaring in de vragenlijst echter niet uitklaren. Immers, u stelde in de vragenlijst niet enkel expliciet dat u drie dagen werd vastgehouden door Al-Shabaab maar stelde daar ook dat uw terechtstelling voor vrijdag was gepland wat weer in tegenspraak is met uw laatste verklaring waar u stelde dat u op maandag zou worden terechtgesteld.

Bovendien komt uw beweerde ontsnapping uit een raam van uw detentieplaats terwijl de enige bewaker van Al Shabaab aan het bidden was, onwaarschijnlijk over en past u ook hier uw verklaringen ad hoc

aan. U stelde eerst dat de bewaker iets verder van de voordeur aan het bidden was terwijl jullie het raam stuksloegen, het ging om het eerste ochtendgebed omstreeks vijf uur (gehoorverslag CGVS, p. 7). Geconfronteerd met het feit dat de bewaker dat toch zou horen wijzigd u deze verklaringen en zegt u dat het ging over tralies die u opentrok in een oude houten kader (gehoorverslag CGVS, p. 7). In de Vragenlijst van het CGVS had u dan weer verklaard dat er een raampje openstond en dat de mannen van Al-Shabaab waren weggegaan voor het vrijdaggebed.

Dat u er niet in slaagt eenduidig te zijn over het verloop van deze gebeurtenissen ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

Overigens bleef u uiterst vaag over uw vervolgers van Al Shabaab, die u niet nader kon identificeren. U stelde zelfs geen dorpsgenoot te kennen die lid is van Al Shabaab, omdat alle leden van Al Shabaab gemaskerd waren (CGVS, p. 8). Dergelijke verklaringen kunnen niet ernstig worden genomen waar u tegelijkertijd zei dat het huis waarin u werd vastgehouden in uw eigen wijk lag en eigendom was van een man die Gurgat heette.

Verder kon u het motief voor uw problemen met de overheid en met Al Shabaab niet aannemelijk maken. U werd telkens geheel onterecht beschuldigd van steun aan de vijand louter omdat u werd aangetroffen onderweg tussen Bosaso en Galgale terwijl het vervoer over deze weg uw gebruikelijke werk was als chauffeur en vervoerder van groenten en fruit tussen de twee voornoemde plaatsen en bijgevolg zonder dat er ernstige redenen waren voor een dergelijke beschuldiging (CGVS, p. 6).

Op basis van het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Op basis daarvan kan u dan ook noch het vluchtelingenstatuut noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). U beweerde afkomstig te zijn uit het dorp Galgale in de provincie Bosaso dat onder het bewind valt van de semiautonome regio Puntland (gehoorverslag CGVS, p. 5). Uit bijgevoegde informatie blijkt dat Puntland niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land (COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland, 15 juli 2015). In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Puntland geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, wordt in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift van 29 september 2015 vooreerst op dat zijn identiteit *in casu* niet betwist wordt. Verder herhaalt hij kort zijn asielaanvraag en is de mening toegedaan dat de "kleine onnauwkeurigheden" opgenomen in de bestreden beslissing niet van die aard zijn om zijn asielaanvraag volledig teniet te doen. Verzoeker legt uit dat de Al-Shabaab-agenten hem gedetineerd hebben in een huis in Galgala, maar dat men zich kan inbeelden dat het niet is omdat hij gedetineerd werd in een huis van zijn dorp dat hij daarom de agenten die hem meenamen kan identificeren. Verder houdt hij voor dat het aannemelijk is dat hij voordeel nam van de gebedstijd van vijf uur 's morgens om de ijzeren staven, die slechts op een kapotte houten stuk steunden, nog verder uit elkaar te halen en dit gat te gebruiken om weg te komen. Volgens hem is het aannemelijk dat de gevangenen en de ramen hiervan niet bijzonder in goede staat zijn, aangezien het over rurale gebieden gaat in Somalië.

Voorts benadrukt verzoeker dat de situatie in Somalië op dit moment onleefbaar is en verwijst naar rapporten en internetartikelen ter staving hiervan. Zo verwijst verzoeker naar en citeert uit de rapporten van Amnesty International daterende van 2013 en 2014 aangaande de algemene veiligheidssituatie in Somalië en meer specifiek Mogadishu, en meent dat de burgers in Somalië dus een grote kans hebben om schendingen van de mensenrechten te ondergaan, geweld, verkrachting, moord en afpersing. Ook verwijst verzoeker naar en citeert hij uit de Africa Briefing n° 99, het internetartikel "*Despite Gains against Al-Shabaab, Setting Up Peacekeeping Mission in Somalia Still 'High-Risk Undertaking', Top Peacekeeping Official Tells Security Council*" d.d. 16 juli 2015 en het internetartikel "*Puntland region*

needs more help from the central government and the African unionight al shabaab militants" d.d. 22 augustus 2015 om aan te tonen dat Al-Shabaab wel degelijk aanwezig is in rurale gebieden zoals Galgala en dat zijn verklaringen waarachtig zijn. Verzoeker wijst erop dat voormelde internetartikelen recenter zijn dan de informatie die de tegenpartij voorlegt, die dateert van 15 juli 2015, om te stellen dat de aanwezigheid van Al-Shabaab in Puntland onbestaand was of toch geen reden om onrust was. Volgens verzoeker toont het voorgaande artikel van 16 juli 2015 net het omgekeerde aan. Dat Puntland inderdaad verder het slachtoffer is van aanvallen van Al-Shabaab en een groeiende aanwezigheid van militanten. Dat dit bevestigd wordt door zijn verklaringen, aangezien hij verschillende keren het bezoek heeft gekregen van agenten bij hem thuis en dat hij zelfs in Galgala gedetineerd werd.

Verder verwijst verzoeker naar *"artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet (...) de artikelen 2 en 3 EVRM (...) artikel 15 van richtlijn 2004/83/EG van de raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (...) het arrest Sufiand Elmit tegen de Verenigde Staten d.d. 28 juni 2011 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens [wellicht wordt bedoeld: Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk] en het "arrest Elgafaji tegen Staatssecretaris van Justitie, C-465/07 d.d. 17 februari 2009 van het Hof van Justitie van de Europese Unie"*. Hij acht het passend om hem het statuut van de subsidiaire bescherming toe te kennen, omdat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het voorwerp zal zijn van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om zijn vluchtelingenstatus te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad stelt vast dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen als zou hij het land hebben verlaten wegens persoonlijke problemen met de overheid van Puntland alsook met de radicaal Islamitische groepering Al Shabaab in zijn streek van herkomst in Puntland. Verzoeker legt immers tal van tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen af.

Zo verklaarde verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS dat hij de eerste maal werd vastgehouden gedurende drie dagen en de tweede maal gedurende twee dagen (gehoorverslag 30 juli 2015, 5 en 7), terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat hij respectievelijk drie dagen en een week werd vastgehouden (zie vragenlijst CGVS, punt 3.1). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, stelde verzoeker dat zijn eerste gehoor op de DVZ heel kort was en dat hij toen zei een tweede maal gedurende een week te zijn vastgehouden omdat hij zijn vlucht en verplaatsing naar het dorp Karin meetelde (gehoorverslag 30 juli 2015, 8). Voornoemde verklaringen betreffende zijn tweede detentie kunnen niet ernstig genomen worden daar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet stelde na een week te zijn vrijgelaten wegens gebrek aan bewijzen. Er is dus helemaal geen sprake van een vlucht. Integendeel, een gebrek aan bewijzen betekent dat er naar bewijzen werd gezocht en verzoeker dit moet geweten hebben. Verzoekers verklaringen zijn dus onverzoenbaar op dit punt.

2.4. Ook betreffende zijn derde detentie, op 10 december 2014 (een woensdag), spreekt hij zichzelf tegen. Eerst zei verzoeker op het CGVS dat hij de dag na zijn aanhouding door Al-Shabaab zou worden terechtgesteld (*ibid.*, 6) en stelde hij expliciet dat hij slechts één nacht werd vastgehouden door Al-Shabaab waarna hij in de ochtend ontsnapte (*ibid.*, 7). Nadat verzoeker op het CGVS werd geconfronteerd met zijn verklaring in de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij had gesteld dat hij bij de derde detentie drie dagen was vastgehouden en niet één nacht (vragenlijst CGVS, punt 3.1), wijzigt hij zijn verklaringen en stelt dat hij op een vrijdag ontsnapte terwijl hij drie dagen daarna, op maandag, zou worden terechtgesteld (gehoorverslag 30 juli 2015, 8). Verzoeker wijzigt aldus zijn verklaringen om deze alsnog te pogen te verzoenen. Echter zijn toelichtingen doen niets af van de tegenstrijdigheid met zijn verklaring in de vragenlijst. Immers, verzoeker stelde in de vragenlijst niet enkel expliciet dat hij drie dagen werd vastgehouden door Al-Shabaab, maar ook dat zijn terechtstelling voor vrijdag was gepland (vragenlijst CGVS, punt 3.5) wat weer in tegenspraak is met zijn laatste verklaring waar hij stelde dat hij op maandag zou worden terechtgesteld.

2.5. Ook geeft verzoeker drie versies van zijn beweerde ontsnapping via een raam van zijn detentieplaats op een ogenblik dat (de enige bewaker van) Al-Shabaab aan het bidden was. Zo stelde hij voor het Commissariaat-generaal eerst dat de bewaker iets verder van de voordeur aan het bidden was terwijl ze het raam stuksloegen, het ging om het eerste ochtendgebed omstreeks vijf uur (gehoorverslag 30 juli 2015, 7). Ermee geconfronteerd dat de bewaker dan toch deze ontsnapping zou horen, wijzigt verzoeker deze verklaringen meteen en verklaart dat hij een tralies in een oude houten kader opentrok (*ibid.*, 7). In de vragenlijst van het CGVS had verzoeker dan weer verklaard dat er een raampje openstond en dat de mannen van Al-Shabaab waren weggegaan voor het vrijdaggebed. Verzoeker wijzigt zijn drie verschillende versies *ad hoc* aan.

2.6. Verzoekers verklaringen komen over de hele lijn ook verzonnen voor. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift op algemene wijze beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om voorgaande tegenstrijdigheden te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij aldus in gebreke blijft.

Alle voornoemde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geenszins betrekking op details zoals verzoeker poneert, maar op zwaarwichtige feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472). Verzoeker beperkt er zich toe deze motieven te betwisten of te vergoelijken, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven weerleggen. Aldus volhardt hij in zijn verzoekschrift over zijn ontsnapping in zijn laatst afgelegde verklaringen (tralies in een oude houten kader) en een boute bewering over de slechte staat van gevangenis en de ramen in rurale gebieden in Somalië die de drie verschillende versies van de feiten niet ontkracht noch weerlegt. Voorts is geenszins bijkomstig als men wel of niet kan ontsnappen op de vooravond van zijn executie. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij tijdens de asielpcedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielaanleiding en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Dit is manifest niet het geval.

2.7. Waar verzoeker verwijst naar en citeert uit de Africa briefing n° 99 en de internetartikels van 16 juli 2015 en 22 augustus 2015 waaruit blijkt dat Al-Shabaab wel degelijk aanwezig was/is in rurale gebieden, wijst de Raad erop dat deze algemene verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond. Vermits verzoeker zich beperkt tot de verwijzing naar en het citeren van algemene internetartikelen en rapporten toont hij niet aan dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt, te meer nu hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat de voorgehouden problemen waarachtig zijn. Verzoeker zou telkens geheel onterecht beschuldigd zijn van steun aan de vijand louter omdat hij werd aangetroffen onderweg tussen Bosaso en Galgale. Het vervoer over deze weg is ongetwijfeld bekend in Puntland zodat niet kan worden ingezien waarom de vrachtvervoerders van groenten en fruit tussen de twee voornoemde plaatsen beschuldigd zouden worden (*ibid.*, 6) louter omdat ze hun vervoer verder zetten wanneer de milities zich verplaatsen. Verzoekers verklaringen zijn ook om deze redenen ongeloofwaardig.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.9. Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.10. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.11. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in verzoekers regio van herkomst, met name Puntland, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van de COI Focus "*Somalië – Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland*" d.d. 15 juli 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat Puntland niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.12. De informatie waarnaar verzoeker verwijst vermag geen toestand van intern gewapend conflict in Somalië aan te tonen. De rapporten van Amnesty International dateren immers van 2013 en 2014 en vermogen de meer actuele informatie die dateert van 15 juli 2015 vervat in het administratief dossier niet in een ander daglicht te stellen. Het artikel van inzake de VN-vredesmissie in Somalië stelt het belang van een voortdurende vredesmissie voorop. Edmund Mulet, adjunct-secretaris-generaal voor vredesoperaties prijst de vooruitgang dat Somalië gemaakt heeft, de milities en bendes die werden aangepakt en de politieke en institutionele heropbouw die de laatste jaren mogelijk was. Hij stelt dat de politieke vooruitgang in Somalië niet mogelijk was geweest zonder militaire overwinningen van de voorbije jaren en dat op dit punt nog steeds belangrijke inspanningen dienen te worden gedaan om de stabiliteit ook op langere termijn te verzekeren. Hij besluit dat Somalië nog steeds niet zonder de aanwezigheid van Afrikaanse Unie in Somalië (AMISOM) kan. Een van de redenen hiervan is dat alhoewel Al-Shabaab niet langer grote delen van het land controleert, het nog steeds aanvallen kan uitvoeren tegen de Somali National Army en AMISOM. Geenszins wordt beweert dat Puntland een strijd aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Indien de internetartikelen

van 16 juli 2015 en 22 augustus 2015 en de Africa briefing n° 99 de aanwezigheid van Al-Shabaab milities bevestigen in de hooglanden van Puntland-regio, kan hieruit niet worden afgeleid dat er sprake is van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven op de persoon van een burger in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Besluit

2.13. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.14. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK